

зеленили се ливадитѣ. Зашумѣли весело нивитѣ. Зашетали хора изъ тѣхъ. Зацвилили коне по пѣтищата.

Слѣпиятъ момѣкъ поискалъ отъ бащата на Пролѣтъта да го изпрати пакъ въ оная страна, да види какъ живѣе неговиятъ народъ.

Но какъ да се върне слѣпъ?

Съжалилъ се бащата на Пролѣтъта. Донесълъ съ кратунка вода отъ своя изворъ да омие кръвта отъ очитѣ на момѣка.

Щомъ го плисналъ по лицето

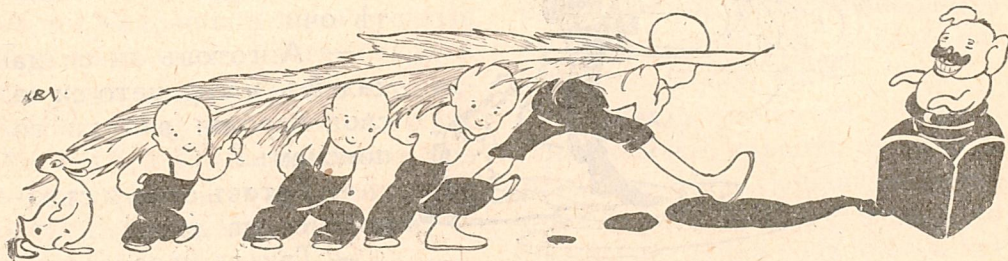
съ бистрата вода — предъ очитѣ на момѣка отново свѣтнало, и той виждалъ както преди.

Грабналъ го орелътъ и го понесълъ къмъ родната му страна. А тамъ отдавна го чакали, и народътъ го благославялъ.

Когато видѣли орела, който се спускалъ съ момѣка надъ земята, цѣлиятъ народъ излѣзълъ навънъ и всички радостно махали съ шапки.

Оттогава момѣкътъ заживѣлъ щастливо въ своята страна, благославянъ и обичанъ отъ всички.

Т. Харманджиевъ

РАЗДѢЛА

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДО СМѢХУРКА

Драги ми Смѣхурко,

Отново се срещнахъ съ графъ Перчиниани. Говорихме дълго. Най-после той рече:

— Слушай, Патилане! Златна ржка имашъ. И нечуванъ майсторъ отъ тебе ще стане. Но поне година трѣбва да прекарашъ въ далечна чужбина.

Тамъ ти ще научишъ нови майстории. И бждна свѣтла ще ти се открие. Следъ нѣколко дѣня азъ въ Парижъ отивамъ. Ела и ти съ мене. Ще те препорѣчамъ на най-голѣмъ майсторъ. При него ще учишъ и ще си печелишъ пари за прехрана. За пѣтъ азъ ще плащамъ...